

delse med SF's forslag om særlige tavshedsforskrifter i den sociale lovgivning (FF 8.11.78 og Folketingstidende 1978-79, forhandlingerne sp. 1881, tillæg A, sp. 681), før der tages initiativer til ændringer i tavshedspligtsreglerne.

Præciseringer i tavshedspligtsreglerne vil også have betydning for folkevalgte, der ofte er i tvivl, om det er lovligt at videregive informationer fra udvalg, kommissioner m. v.

Når offentligt ansattes ytringsfrihed skal sikres, er det næppe tilstrækkeligt, at det ved lov fastslås, at ytringerne er lovlige. Danske domstole er meget tilbageholdende med at efterprøve og tilsidesætte de offentlige myndigheders skønsmæssige afgørelser. Denne tilbageholdenhed blev f. eks. demonstreret i TV-udsendelsen »Retten er sat« i efteråret 1980, hvor dommerne ikke annullerede afskedigelsen af en bibliotekar, der beroede på hendes kritiske ytringer, selv om det blev fastslået, at hendes

ytringer var lovlige. Det er nødvendigt, at tilsynsmyndigheder, klageinstanser og domstole foretager en nøjere efterprøvelse, såfremt påståede samarbejdsvanskeligheder kan bero på offentligt ansattes kritiske ytringer. (En sådan efterprøvelse kan f. eks. foregå efter de retningslinier, som ombudsmanden har anvendt i en sag om bortvisningen af en kritisk klient fra et kommunalt dagcenter, se ombudsmandens beretning 1978, side 369).

Det må fastslås, at de almindelige ledelsesbeføjelser ikke må anvendes til at sanktionere lovlige ytringer, hvad enten der er tale om påtale fra ledelsen, afskæring fra arbejdsopgaver, forflyttelse, forbigåelse ved forfremmelse/ansættelse eller afskedigelse. Det må ligeledes fastslås, at afgørelser, der er ulovlige, fordi de krænker ytringsfriheden, er ugyldige og som sådan skal annulleres. Det skal ikke være muligt, at betale sig fra f. eks. en ulovlig afskedigelse.